

Gouden week

Toerisme is de stevigste pilaar van de Chinese economie die al jaren groeit en bloeit. Sinds 2008 wat minder uitbundig vanwege de financiële crisis, maar toch, Chinezen blijven er graag op uittrekken.

Sinds 2008 krijgt de arbeider twee zogenaamde ‘gouden weken’ en vijf feestdagen cadeau, zodat hij tweemaal per jaar de mogelijkheid heeft om zijn familie te bezoeken. De eerste gouden week valt samen met het Lentefestival en de tweede begint altijd met de nationale feestdag op 1 oktober. Eigenlijk is er geen sprake van een week, want officieel krijgt men maar drie dagen vrij. Desondanks zit er altijd een weekend tussen, waardoor de definitie iets opgerekt kan worden.

In mijn gouden week had ik geen Chinese familie om te bezoeken en dus leek het mij een aardig idee om een reisje te maken. Ik besloot naar China’s bakermat Xi’an te gaan, vanwege de vele historische bezienswaardigheden daar. Vrienden verklaarden mij voor gek dat ik juist tijdens de gouden week ging reizen. Wist ik niet dat alle Chinezen zich tijdens deze dagen in bussen en treinen proppen om zo oncomfortabel mogelijk naar hun geboorteplaats te reizen?

Ik wist het.

Maar ik nam het vliegtuig en zorgde ervoor dat mijn hotel een eind buiten het drukke centrum lag. Toch kon ik mij bij de belangrijkste bezienswaardigheden niet onttrekken aan de mensenmassa: rijden voor de kassa van het Shaanxi Museum waarvan de file drie straten verderop begon, in het park geen vrij stukje gras om op te zitten en de houten trappen van de Grote Wilde Gans Pagode hadden in duizend jaar nog niet zo hard gekraakt. Het toppunt voor mij was een uitstapje naar de heilige taoïstische berg Hua Shan.

De wachttijd voor de minibus naar het kabelbaanstation ging nog – hooguit een uurtje ellebogenwerk in de brandende zon met het steile massief als achtergronddecor – maar de situatie bij het kabelbaanstation ging elk voorstellingsvermogen te boven. Een houten bord bij de ingang, in schoolkrijtkarakters geschreven, kondigde een wachttijd aan van meer dan drie uur. Gelaten schoven de toeristen aan in de rij, terwijl de berg lonkte.

Ik liet mij niet verleiden tot de wachtrij en nam de wandelroute naar boven. Ook hier was het soms filelopen op de zeer steile trappen. Onderweg vroeg ik mij meermaals af of dit alles nog iets van een spirituele ervaring ging opleveren. Het antwoord lag op de top te wachten, waar duizenden klimmers zich hadden verzameld en de geur van overspoelde toiletten je tegemoet kwam. Welgeteld één taoïstische monnik kon mij begroeten met een bosje medailles, waarop stond ‘I climbed Huashan’.

Toerisme in China: het maakt van je gouden week gietijzer.

Tempelbazaar

Het Chinees Nieuwjaar viel dit jaar in de laatste week van januari en anders dan voorgaande jaren bleef ik in Beijing om het eens een keer mee te maken. Geheel volgens de traditie keert iedereen terug naar zijn of haar geboortestreek om aan te schuiven bij het familiediner. Hoezeer Beijing een migrantenstad is, bleek wel uit de plotselinge rust die over de metropool kwam: er reden nauwelijks auto's en de straten lagen er doods bij. De rasechte Beijingers waagden zich alleen buiten voor bezoekjes aan de supermarkt én, om even los te komen van de vele gastronomische geneugten, aan de tempelbazaar.

Op de tweede dag van het Chinees Nieuwjaar reed ik op mijn fiets door de verlaten straten om de dichtstbijzijnde tempelbazaar te bezoeken, in het Oude Zomerpaleis om precies te zijn. Ik dacht nostalgisch terug aan de bazaars uit mijn jeugd: drukte en veel kraampjes, maar als ik alle kraampjes bekeken had, kreeg ik altijd een teleurstellend gevoel. De demonstratie van de duikvereniging was leuk, want ik kreeg een gratis balpen, maar hoe moest ik bloemschikken en breien gaan waarderen?

Gelukkig kwam ik er al snel achter dat het er op Chinese bazaars net iets anders aan toe gaat. Een belangrijk onderdeel van een dagje tempelbazaar bestaat uit het maken van familiekiekjes. Bij voorkeur met wat bloesembomen op de achtergrond, want Chinees Nieuwjaar is vrij vertaald het festival van de lente en daar hoort dit lenteverdijnsel bij. Bij temperaturen van vijf graden onder nul in januari bloeit er in de verste verte niets natuurlijk, maar dat weet de Chinees wel op te lossen met wat plastic takjes. Zei er iemand dat Aziaten minder creatief zijn?

Andere vooroordelen werden echter bevestigd: Chinezen houden van eten en

dus kon de tempelbazaar niet zonder een aantal vreetkraampjes. Voornamelijk lokale snacks waren te nuttigen in de winterkou, zoals lamsvleeskebab en kleefrijstcakejes. Bijzonder eigenaardig was een theedrank gemaakt van mais of gierst. De schenker in wat morsige kokskledij deed eerst een handvol meel in een kom om er vervolgens met een megagrote theepot heet water over te gieten. De weeïge smaak bleef nog lang aan mijn gehemelte plakken.

Toch waren er ook vergelijkbare spelletjes uit mijn 'Hollandsche' jeugd, zoals ballenwerpen, ballonnen schieten en ringwerpen. Mooiste activiteit vond ik wel een ritje in een draagstoel met vier uitbundig geklede dragers. Geheel begeleid op de hoge kwettertonen van Chinese muziekinstrumenten hadden de dragers er het grootste plezier in om de passagier rond te schudden totdat deze groen zag.

Afijn, de Chinese bazaar was zo gek nog niet. Al was het alleen maar omdat de Chinese variant van breivereniging 'Steekje erbij' in geen velden of wegen te bekennen was.